

Blind Guardian

Recenze – A Night At The Opera (CD)

Od vydání alba, které určilo novou cestu krefeldským bohům, ať již v hudebním výrazu či instrumentální propracovanosti, uplynuly již tři dlouhé roky a s netrpělivým očekáváním se k nám dostává v pořadí již deváté řadové album německých Blind Guardian. Jistě není tajemstvím, že minulé album je považováno za jedinečný klenot mezi soudobým metalem. Kapela jím ukázala svůj nadprůměrný potenciál a nezbyvalo než čekat, jaké album bude to nyní. Horší? Lepší? Stejně? Odpověď na tuto otázku není vůbec jednoduchá. Stejně jako po prvním poslechu "Nightfallu", jsem ani u nového alba nedokázal říct nic určitého. Blind Guardian se tak zařadili mezi takové tvůrce, jejichž hudba se musí objevovat a poslech se tak stává napínavým příběhem s nejistým koncem... "Noc v opeře"... tolik zavádějící a přitom lákající název. Ten, kdo by si jen dokázal představit něco jako je metalová opera, by pravděpodobně po poslechu tohoto alba musel uznat, že jeho název do jisté míry toto vystihuje. Ano, něco nového a přitom tolik známého, hudba Blind Guardian dotažená do monstrózní podoby a preciznosti, která však neubírá vlastním skladbám na melodičnosti.

Album otevírá skladba Precious Jerusalem - pohodlně se usadíte, první dějství opery začíná - svižná píseň, není z ní sice patrná žádná gradace, ale nelze také říct, že by neměla jistý vývoj. Jak jsme si již zvykli z "Nightfallu", skladbou se v celé její délce prolíná Andrého sólo (toto se stalo již klasickým znakem "nové" hudby Blind Guardian, a je to potvrzováno v každé jednotlivé skladbě na albu). Čeho si také všimneme na první poslech, je propracovanost vokálů. Velmi působivé jsou také bicí a užití samplů. Jedná se o docela zdařilou skladbu. Battlefield je skladba, které naopak gradace nechybí ani v nejmenším. Již v úvodu se málokdo ubrání, aby si spolu se Strážci nevykřikl: "Take me, take me home!". Což mi připomíná - je velmi zajímavé, že přestože je Hansiho angličtina album od alba dokonalejší, jsou vokály velmi srozumitelné. Obsah melodických pasáží ve skladbě je neuvěřitelný, až se člověk někdy zamyslí, zda to již není plýtvání invencí. Pokud ale cítíme, že ani po užití stovek melodických nápadů na jednom albu není tvůrčí potenciál kapely vyčerpán, nezbyvá než uznat, že právě tato rozmanitost je dokonalostí samotnou. Orientální intro nás uvádí do skladby Under The Ice. Je to velmi tvrdý kousek, možná se dá říci, že i trochu nasáklý zlobou. Síla z něj číší a při slovech: "Welcome to the slaughter house", bych skutečně na těch jatkách být nechtěl. Úchvatné je také sledovat práci Thomenových kopáků - chlapec se nám za posledních pár let hodně zlepšil a bicí na tomto albu jsou velmi rozmanité a docela náročné (ne na poslech, ale na vlastní interpretaci). Čtveřici rychlých songů uzavírá skladba Sadly Sings Destiny - je pravdou, že tato skladba jako by se z rázu celého alba poněkud vymykala. Blind Guardian tak stvořili atypickou, tvrdou a přímou věc, které sice nechybí síla, ale melodii a hlavní motiv postrádá, patrně nejslabší věc na albu, spíše exhibiční záležitost. Ptáte se, zda-li bude ke slyšení obdoba skladby Nightfall? Album zdobí jedna balada - The Maiden And The Minstrel Knight - kvalitativně se s Nightfall těžce srovnává, není inspirována Středozemí, ale trubérskými eposy středověké Evropy. Některé pasáže zdobí údernost a tvrdost, ale balada se nezapře. Ve skladbě je použito mnoho syntetických zvuků (ať již na kytarách, tak klávesy a

samply). Další skladba - Wait For An Answer - která je sice lepší než "Destiny", ale na můj vkus je až příliš temná a ve své složitosti je jednoduchá, nevýrazná. Po ní však následuje podle mého názoru největší hitovka alba - melodická, chytlavá, rychlá, tvrdá podoba Time Stand Still zde v opeře - The Soulforged. Kdyby byl k albu vydán druhý singl, určitě by to byl tento song. Mohutné vokály, melodie střídá melodie, bicí jsou vyslovenou exhibicí, skvostný nápad, co dodat? Hit! Age Of False Innocence - výpravné intro, střední tempo a potom tvrdý nástup, baladický a temný nádech zde působí velmi osobitě, skladba z mnoha zvraty a změnami rytmu, tempa, emocí. Předposledním songem na albu je Punishment Divine - tvrdá, nekompromisní, chvílemi nezastavitelná, mohutně působí hlavně bridge a mezihry, plná síly a zloby, něco pro zastánce "starých" Blindů. Celé album zakončuje instrumentálně vyšperkovaný patnáctiminutový epilog And Then There Was Silence. Jestli se mi něco nejvíc líbí na power-metalu, tak jsou to právě takovéto riffové, melodické a vokální orgie, které neberou konce. Po poslechu této epické skladby vám vůbec nepřijde, že trvá téměř čtvrtinu celého alba. Propracované vokály, melodická sóla - progresivní každým coulem. Po skončení skladby nastává teprve to pravé ticho a zmatek v hlavě...

Za zmínku stojí také booklet. Těm, kteří vzývají Andrease Marshalla při pohledu na nový booklet, nebude než dát za pravdu, jeho práce byla skutečně precizní a nynější provedení je poněkud chudé, průměrné - škoda. Nightfall? Opera? Jsou to dvě odlišná alba, obě brala inspiraci v odlišném světě. "Opera" je krokem kupředu, k propracovanosti a složitosti. Mnohým se může zdát album přeplácané, přeinstrumentované a složité. Mne nadchlo velmi, přestože jsem nejvíce jeho krás objevil asi až po dvacátém poslechu. Zvuk je velmi moderní a profesionální, syntetické zvuky kytar dávají skladbám nádech fantasy - jedná se o velmi pocitovou hudbu, která je zároveň poselstvím naděje. Nezbyvá než album doporučit k poslechu a doufat, že po noci v opeře přijde denním světlem prozářená nová deska z německé Valhally - Krefeldu.

Redaktor: Master Kai Hansen